

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/56/2018
Identifikačné číslo spisu:	7611206128
Dátum vydania rozhodnutia:	30.07.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:7611206128.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ Q. P., nar. XX. XX. XXXX, bývajúceho v X. A. Q., G.. H. X, 2/ P. P., nar. X. X. XXXX, bývajúcej v X. A. Q., G.. H. X, v dovolacom konaní obaja zastúpení JUDr. Martinom Čemanom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Letná 45, proti žalovanému Mestu Spišská Nová Ves, o určenie neplatnosti právneho úkonu, vedenom pred Okresným súdom Spišská Nová Ves pod sp. zn. 7C/69/2011, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 20. septembra 2017 sp. zn. 1Co/489/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovia 1/ a 2/ sú povinní zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Spišská Nová Ves rozsudkom z 19. septembra 2016 sp. zn. 7C/69/2011 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej len „žalobcovia“) domáhali určenia neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej so žalovaným 28. apríla 2008, predmetom ktorej bol prevod pozemku zapísaného na LV č. X kat. úz. X. A. Q., parc. č. 876/1 o výmere 582 m² a rozhodol o náhrade trov konania. Vychádzal zo zistení, že žalobcovia prejavili záujem o sporný pozemok na základe verejnej súťaže vyhlásenej mestom Spišská Nová Ves na deň 10. 1. 2008, že po predložení cenovej ponuky, ktorá bola najvyššia, žalobcovia v súťaži uspeli, že k výsledku súťaže nemali žiadne pripomienky, že oboma stranami bola dňa 28. 4. 2008 podpísaná žalovaným vypracovaná kúpna zmluva, ktorej vklad bol povolený Správou katastra v Spišskej Novej Vsi dňa 19. 6. 2008 a že žalobcovia listom z 15. 4. 2011 od tejto kúpnej zmluvy odstúpili (dôvodom odstúpenia bola nepoužiteľnosť mestom ponúkaného pozemku na stavbu rodinného domu; mesto zámerne zamlčalo fakt, že k stavbe bolo možné pristúpiť až po realizácii nákladných investícií, čo je v nesúlade s klamlivým inzerátom s tým, že v čase ohliadky nebolo možné pre masívnu vrstvu snehu zistiť hranice, tvar a vhodnosť pozemku na stavbu rodinného domu). Okresný súd sa nestotožnil s názorom žalobcov, že kúpna zmluva je relatívne neplatná pre omyl vyvolaný konaním žalovaného v zmysle § 49a Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Žalobcovi 1/ bol terén a tvar pozemku veľmi dobre známy, keďže mal možnosť pred verejnou súťažou a aj pred uzavretím kúpnej zmluvy vykonať jeho ohliadku, čo aj urobil a oboznámiť sa na mieste samom s predmetným pozemkom. Navyše, je

absolútne nepravdepodobné, aby žalobca 1/ ako znalec z odboru stavebníctva, odvetvie oceňovania nehnuteľností, vykonávajúci túto činnosť dlhoročne, nevedel správne posúdiť napriek ohliadke stav pozemku. Zo záverov znaleckých posudkov jednoznačne vyplýva, že sporný pozemok je určený na výstavbu a že z technického pohľadu je možné na ňom postaviť rodinný dom (obmedzenie sa týka len jeho tvaru). Ani skutočnosť, že na pozemku sa nachádza podzemná pivnica (obstarávateľ verejnej súťaže o tomto v čase jej uskutočnenia nemal vedomosť), nebráni výstavbe rodinného domu a na výstavbu nemajú žiaden podstatný vplyv ani telekomunikačné siete nachádzajúce sa nad sporným pozemkom. Tvrdenia žalobcu 1/, že v čase ohliadky na pozemku nebolo možné zistiť jeho stav pre mohutnú snehovú prikrývku, bol vyvrátený správou Slovenského hydrometeorologického ústavu a súd tieto tvrdenia považoval za zavádzajúce. Poukázal na to, že k podpisu kúpnej zmluvy došlo až v apríli 2008, takže od vyhlásenia výsledkov verejnej súťaže mali žalobcovia dostatočnú časovú rezervu od budúcej zmluvy odstúpiť, resp. k uzavretiu kúpnej zmluvy nepristúpiť. Pokiaľ ide o cenu uviedol, že cena bola stanovená v súlade s podmienkami verejnej súťaže a túto navrhli samotní žalobcovia, ktorí ju určili ako najvyššiu možnú ponuku za predmetný pozemok v rámci verejnej súťaže. Dospel preto k záveru, že žalobcovia neurobili právny úkon v omyle, ktorý by vychádzal zo skutočnosti pre jeho uskutočnenie rozhodujúcej a ktorý omyl by bol vyvolaný žalovaným, resp. o ktorom žalovaný musel vedieť. Neboli tak splnené zákonné predpoklady neplatnosti právneho úkonu vyplývajúce z ustanovenia § 49a v spojení s § 40a OZ. Nestotožnil sa ani s tvrdením žalobcov, že kúpna zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom z dôvodu nesprávne určenej ceny v zmysle § 39 OZ. Nezistil ani to, že by žalovaný pri príprave, realizácii verejnej súťaže a následnom vypracovaní kúpnej zmluvy pochybil a postupoval v rozpore so zákonom. Napokon, žalobcovia nesprávnosť postupu žalovaného pri verejnej súťaži v čase jej uskutočnenia nikdy nenamietali. Uvedené námietky žalobcami vznesené až v tomto spore považoval za tendenčné a účelové, ktoré neplatnosť právneho úkonu nezakladajú. Dospel preto k záveru, že kúpna zmluva uzavretá medzi žalobcami a žalovaným je platný právny úkon, z ktorého dôvodu žalobu považoval za nedôvodnú.

2. Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 20. septembra 2017 sp. zn. 1Co/489/2016 na odvolanie žalobcov rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil. Omyl vo vôle v zmysle § 49a OZ má za následok neplatnosť právneho úkonu len vtedy, ak ide o omyl vychádzajúci zo skutočnosti, ktorá je pre právny úkon rozhodujúca a bez ktorej by k právnemu úkonu nedošlo a zároveň, druhý účastník musel omyl vyvolať alebo musel aspoň o ňom vedieť a napriek tomu druhú stranu na omyl neupozornil. Podľa odvolacieho súdu za situácie, že žalobca 1/ ponúkol vo verejnej súťaži za sporný pozemok najvyššiu cenu, že mal možnosť si predmet kúpy obhliadnuť (snehová prikrývka v kritických dňoch dosahovala len 6 cm, resp. nebola vôbec zaznamenaná), že podľa záverov znaleckého posudku je možné z technického pohľadu na tomto pozemku postaviť rodinný dom (to napokon pripustil aj žalobca 1/), že sporná parcela sa predávala v stave, v akom sa nachádza ku dňu podpísania zmluvy, že žalobcovia uzatvorili kúpnu zmluvu až s odstupom času po rodinnej porade a aj vzhľadom na dlhoročnú znaleckú činnosť žalobcu 1/ v odbore stavebníctvo nemožno vyvodiť, že žalobcovia pri uzatváraní kúpnej zmluvy konali v omyle, ktorý bol vyvolaný žalovaným, resp. o ktorom musel mať vedomosť. Žalovaný nemohol uviesť žalobcov do omylu zamlčaním informácií o „nepoužiteľnosti“ sporného pozemku na výstavbu rodinného domu, o sklone pozemku v jeho časti resp. o existencii podzemnej pivnici, keďže žalobca 1/ mal možnosť zistiť celkový stav pozemku pri jeho obhliadkach. Súd prvej inštancie dospel preto k správne právnemu názoru, podľa ktorého kúpnu zmluvu nepovažoval za neplatnú v zmysle § 49a OZ. Nestotožnil sa ani s názorom žalobcov, že právny úkon treba považovať za absolútne neplatný pre rozpor s ustanovením § 9 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. Mestské zastupiteľstvo žalovaného totiž schválilo prevod vlastníckeho práva na žalobcu 1/. Samotná okolnosť, že v kúpnej zmluve je uvedená aj jeho manželka, nezakladá absolútnu neplatnosť tohto právneho úkonu. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne správny a preto ho podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

3. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podali včas dovolanie žalobcovia 1/ a 2/. Dovolanie odôvodnili nesprávnym právnym posúdením veci, pričom prípustnosť dovolania vyvodzovali z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. Uviedli, že odvolací súd vôbec nezhodnotil, že žalobca 1/ mal možnosť vykonať

ohliadku pozemku len z cesty, odkiaľ nebolo zistiteľné, že na pozemku sa nachádza pivnica. Údaje z hydrometeorologického ústavu nepovažovali za relevantné, lebo samotná lokalita, kde sa sporný pozemok nachádza, je dolina s odlišnými teplotami ako je to na meteorologickej stanici. Výtýkali odvolaciemu súdu, že sa nezaoberal skutočnosťou, že žalovaný si nesplnil svoju zákonnú povinnosť v zmysle § 3 písm. d) zákona č. 220/2004 Z. z. katastrálneho zákona, keďže počas vlastníctva pozemku nezabezpečil súlad druhu pôdy s jeho evidenciou v katastri nehnuteľností a zároveň nezabezpečil zápis podzemnej pivnice ako vecného bremena do katastra. Podklady, ktoré boli predložené žalovaným v rámci verejnej súťaže, neuvádzali tieto závažné zmeny na spornom pozemku. Podľa dovolateľov z uvedeného je evidentné, že odvolací súd zameral vyhodnocovanie dokazovania v ich neprospech, keď z dokazovania vyvodil, že žalobca 1/ mohol zistiť reálny stav pozemku, ba dokonca si ho mal zisťovať. Bol to práve žalovaný, ktorý podstatné informácie ohľadne pozemku nezosúladiť so skutočným stavom a jediná možnosť mimo týchto podkladov bola obhliadka, ktorá ale bola neúspešná. Podotkli, že kupovali nehnuteľnosť v dobrej viere, že predávajúci si splnil všetky zákonné povinnosti týkajúce sa pozemku a jeho evidencie. Ak teda žalobca 1/ čerpal údaje o pozemku z verejných záznamov, znaleckého posudku alebo údajov od žalovaného, musel zákonite dospieť k nesprávnemu záveru ohľadne skutočného stavu pozemku. Súd prvej inštancie a aj odvolací súd preto nesprávne zistili skutkový stav veci a vyvodili z neho nesprávny právny záver, že k uvedeniu do omylu žalobcov žalovaným neprišlo a teda, že neexistuje dôvod relatívnej neplatnosti právneho úkonu (kúpnej zmluvy) podľa § 49a OZ. Podľa dovolateľov konajúce súdy nesprávne právne posúdili absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy z dôvodu, že odporuje zákonu (§ 39 OZ). Kúpna zmluva totiž odporuje § 9 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, ak napriek schváleniu prevodu vlastníctva Mestským zastupiteľstvom Spišská Nová Ves uznesením č. 280/2008 výlučne na osobu žalobcu 1/, ktorý sa aj sám prihlásil do verejnej súťaže, mesto vykonalo prevod pozemku do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu 1/ a žalobkyne 2/. Dovolatelia mali za to, že ak by chcel žalovaný platne uzatvoriť kúpnu zmluvu s oboma žalobcami, musel by vykonať novú verejnú obchodnú súťaž, v ktorej by museli byť úspešní obaja ako manželia. Opačný výklad degraduje zákonné kogentné povinnosti žalovaného pri nakladaní s verejným majetkom do polohy, kedy je možné ho obchádzať. Napokon žalobcovia namietali aj správnosť rozhodnutia konajúcich súdov v časti náhrady trov štátu spočívajúcich v znalečnom. Poukazovali na to, že pokiaľ súd zamietol žalobu pre neexistenciu omylu z dôvodov uvedených v rozsudku, zbytočne nariadil znalecké dokazovanie. Samotný súd nekonzistentným konaním zapríčinil trovy znaleckého dokazovania, ktoré žalobcovia musia znášať. Navrhli preto, aby Najvyšší súd SR rozsudok krajského súdu a tiež okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobcov uviedol, že sa nestotožňuje s ich tvrdeniami, ktoré sa týkali možnosti žalobcov oboznámiť sa s pozemkom, spochybňovania údajov hydrometeorologického ústavu a tiež spochybňovania platnosti kúpnej zmluvy z dôvodu, že odporuje § 9 ods. 2 písm. a) zákona č. 138/1991 Zb. Mal za to, že sporná kúpna zmluva bola uzatvorená platne, schválená na to zákonom zmocneným orgánom mesta s právnymi následkami nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcov k predmetu kúpy. Navrhol preto, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako vecne správne potvrdil.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., zaoberal sa bez nariadenia pojednávania jeho prípustnosťou a dospel k záveru, že dovolanie žalobcov je potrebné ako neprípustné odmietnuť. Dovolací súd na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) uvádza nasledovné:

6. Najvyšší súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane (pozri napríklad sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014) uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred

občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

7. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania (vrátane dovolacieho konania), ktorú priniesol Civilný sporový poriadok v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 92/2012).

8. Prípustnosť dovolania sa v novej právnej úprave v porovnaní s úpravou účinnou do 30. júna 2016 zásadným spôsobom zmenila. Právna úprava civilného sporového konania účinná od 1. júla 2016 nanovo a v porovnaní s predchádzajúcou úpravou odlišne (prísnejšie) formuluje náležitosti dovolania. Oproti úprave účinnej pred týmto dňom ide ďalej v tom zmysle, že nevyžaduje len to, aby bol dovolateľ [fyzická osoba, ktorá nemá právnické vzdelanie (poznámka dovolacieho súdu: ďalší text tohto uznesenia sa týka takéhoto dovolateľa)] zastúpený advokátom, ale aj to, aby už podané dovolanie bolo spísané advokátom (§ 429 ods. 1 veta druhá C. s. p.). Zmyslom tejto právnej úpravy je vytvoriť v civilnom sporovom konaní procesný filter na zjavne neopodstatnené, neprípustné, protirečivé alebo rozporuplné dovolania a zabezpečiť, aby podané dovolanie malo všetky potrebné náležitosti.

9. V preskúmvanej veci je z obsahu dovolania zrejmé, že dovolatelia uplatňujú dovolací dôvod v zmysle § 432 C. s. p., pričom prípustnosť dovolania vyvodzujú z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.).

11. Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

12. Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

13. V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (435 C. s. p.).

14. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

15. Pokiaľ ide o požiadavku vymedzenia tohto dovolacieho dôvodu, treba uviesť, že právnym posúdením veci je činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio juris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio fakty), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávne právne posúdenie veci nemožno preto vymedziť nesprávnym či neúplným zistením skutkového stavu, resp. nesprávnym hodnotením dôkazov. Ani sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo jednoduché spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika

jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným § 432 ods. 2 C. s. p.

16. V preskúmvanej veci dovolatelia v dovolaní uviedli, že uplatňujú dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 432 ods. 1 C. s. p. Bolo preto ich povinnosťou v dovolaní uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považujú za nesprávne, uviesť právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a najmä v kontexte s nastolenou právnou otázkou uviesť právnu argumentáciu, ktorá by vylučovala použitie právnej normy na zistený skutkový stav odvolacím súdom, z ktorej by prípadne vyplývalo, že odvolací súd správne použil právnu normu nesprávne interpretoval, alebo ju na skutkový stav nesprávne aplikoval.

17. V súvislosti s právnym názorom odvolacieho súdu o neexistencii dôvodu relatívnej neplatnosti kúpnej zmluvy podľa § 49a OZ dovolatelia v dovolaní predovšetkým uvádzajú, že odvolací súd vôbec nezhodnotil možnosť žalobcu 1/ vykonať ohliadku pozemku len z cesty, odkiaľ nebolo zistiteľné, že na pozemku sa nachádza pivnica, že vzal do úvahy údaje z hydrometeorologického ústavu, ktoré nepovažovali za relevantné, že zameral vyhodnocovanie dokazovania v ich neprospech, keď z dokazovania vyvodil, že žalobca 1/ mohol zistiť reálny stav pozemku. To znamená, že namietajú správnosť skutkových zistení konajúcich súdov ako výsledok hodnotenia dôkazov a z nich vyplývajúce skutkové závery. Okrem toho ich námietky spočívajú predovšetkým v tom, že konajúce súdy nesprávne vyhodnotili jednotlivé dôkazy, najmä vo vzťahu k dôkazom nimi predloženými. Nesprávnym zistením skutkového stavu, resp. nesprávnym hodnotením vykonaných dôkazov však, ako už bolo uvedené vyššie, nie je možné podľa Civilného sporového poriadku vymedziť dovolací dôvod, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci. Uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu predpokladá spochybnenie správnosti riešenia právnych otázok odvolacím súdom (nie otázok skutkových). Podľa dovolacieho súdu takáto argumentácia v dovolaní žalobcov absentuje.

18. Okrem toho nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p., je konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa odvolací súd riešil nesprávne. Len v takomto prípade dovolací súd má totiž možnosť posúdiť, či ide skutočne o právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či je splnená podmienka, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.). V opačnom prípade by sa dovolací prieskum priechil účelu a zmyslu novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania v Civilnom sporovom poriadku a aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 C. s. p.

19. V preskúmvanej veci, hoci žalobcovia formálne uviedli, že prípustnosť dovolania z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, vyvodzujú z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., neoznačili v ňom konkrétnu právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu v súvislosti s relatívnou neplatnosťou právneho úkonu a ktorú odvolací súd riešil nesprávne. V dovolaní tak absentuje jedna z jeho podstatných náležitostí, bez ktorej dovolací súd nemôže posúdiť splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúcej z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.

20. Dovolací súd na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že dovolanie podané dovolateľmi pre nesprávne právne posúdenie relatívnej neplatnosti právneho úkonu odvolacím súdom, nezodpovedá požiadavkám z hľadiska vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa §§ 432 až 435 C. s. p., čo je dôvodom pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) C. s. p.

21. K dovolaniu žalobcov, ktorým napádajú nesprávnosť rozhodnutia odvolacieho súdu v časti týkajúcej sa absolútnej neplatnosti právneho úkonu treba uviesť, že dovolatelia ani v tejto časti dovolania neoznačili konkrétnu právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil nesprávne. V dovolaní tak absentuje jedna z jeho podstatných náležitostí, bez ktorej dovolací súd nemôže posúdiť splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúcej z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. Dovolatelia tak ani v tejto časti nevymedzili uplatnený dovolací dôvod spôsobom uvedeným v §§ 432 až 435 C. s. p.

22. Okrem toho treba dodať, že žalobcovia netvrdili v konaní pred súdom prvej inštancie ako dôvod neplatnosti kúpnej zmluvy jej rozpor s ustanovením § 9 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí (zástupca žalobcov spomenul túto skutočnosť prvý krát až v záverečnej reči). Súd prvej inštancie opodstatnenosť tohto dôvodu neplatnosti právneho úkonu preto neposudzoval a nemal ani žiaden dôvod k tejto skutočnosti v rozhodnutí zaujímať osobitné stanovisko. V odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, nemožno zásadne použiť. Odvolací súd je povinný počas odvolacieho konania na nové skutočnosti prihliadnuť len vtedy, ak ide o výnimky uvedené v § 366 písm. a) až d) C. s. p. Pokiaľ preto žalobcovia riadne uplatnili túto skutočnosť ako dôvod neplatnosti kúpnej zmluvy až v podanom odvolaní, a keďže nešlo o výnimky uvedené v citovanom zákonom ustanovení, treba takýto postup označiť za neprípustný, kedy odvolací súd na tieto nové skutočnosti neprihliada.

23. Napokon, pokiaľ dovolatelia napadli dovolaním nesprávnosť rozhodnutia odvolacieho súdu v časti náhrady trov konania dovolací súd uvádza, že podľa § 421 ods. 2 C. s. p. dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). Keďže rozhodnutie odvolacieho súdu o náhrade trov konania má povahu uznesenia a teda odvolací súd rozhodol aj o odvolaní proti uzneseniu o nároku na náhradu trov konania uvedenom pod písmenom m) citovaného ustanovenia C. s. p., dovolanie pre nesprávne právne posúdenie veci v tejto časti prípustné nie je.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky so zreteľom na vyššie uvedené dôvody, dovolanie žalobcov odmietol podľa § 447 písm. c) a f) C. s. p.

25. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému úspešnému v dovolacom konaní priznal ich plnú náhradu, a to uložením povinnosti žalobcom 1/ a 2/ zaplatiť náhradu týchto trov s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 1 a 2 C. s. p.).

26. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.